

Günümüzde Risaleler makineler ile basılmakta ve çok sayıda temin edilebilecek vaziyettedir. Biz yine de Osmanlıca olarak el ile yazmaya devam etsek, bu sevaba nail olur muyuz?

Amellerin sevap ve fazileti, şartların ve zamanın durumuna göre değişiklik arz edebilir. Bazı zor şartlarda ve zamanlarda küçük bir amel, çok büyük sevap ve fazilet kazandırırken aynı amel; rahat şartlarda ve zamanlarda o sevabı kazandırmaz.

Mesela; ölüm tehlikesi olan sınırdaki nöbet tutan bir asker ile riski olmayan rahat bir yerde nöbet tutan askerin aynı ameli, sevap ve fazilet noktasından farklıdır. Birisi bir saatlik nöbetine bir senelik sevap kazanırken; diğeri aynı bir saatlik nöbetine belki bir saatlik sevabı ancak kazanabilir.

Üstad'ın döneminde şartlar ve zamanın durumu çok ağır ve zor idi. Matbaa yok, şiddetli bir baskı var, üstelik Kur'an hattını bilen az, bu gibi şartlar içinde Risale-i Nur'u yazmak bir sene ibadet sevabını kazandırabiliyordu. Lakin şimdi matbaa var, baskı gitmiş, yazıya ihtiyaç kalmamış. Elbette bu zamanı o zaman ile aynı kefeye koymak doğru bir yaklaşım olmaz.

Şimdi Risale-i Nur'u, Kur'an hattı ile yazmak bir ihtiyaçtan ileri gelmediği için, belki sadece Kur'an hattını talim ve muhafaza niyeti ile yazıldığından sevap kazanır ama; Üstad'ın dönemindeki sevapla aynı olmaz kanaatindeyiz.

Bu zamanda, yazmanın yerini okumak ve okuduğunu hayata tatbik etmek ve hayatına tatbik ettiğini bir başkasına tebliğ etmek almıştır.

Yani **bu zamanda Risale-i Nur talebesinin vazifesi**; Risale-i Nur'u talim, tatbik ve tebliğdir. Yazmak hususi bir meşguliyet derecesindedir, diye düşünüyoruz.